

CURIOZITĂȚI SCRIPTURALE

de Rev. Nelu Terpea

(continuare din numărul trecut)

19. EVANGHELIA DUPĂ MARCU

11. A renunța la tot. (Mc.10:28-30). Domnul S-a folosit din plin de limbajul poporului. Credem, că și acest lucru l-a determinat pe Ioan să afirme că „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit”. A vorbit limba lor, ca ei să-L accepte.

În Israelul acelei vremi, deseori, cei săraci căutau un loc pentru supraviețuire. Din pricina lipsei de hrană pentru familie, omul accepta să fie servitor unui bogat. Nu contractul și nici legea îl obliga la o viață soră cu sclavia, ci societatea. Nimeni nu știa să fi fost și altfel. Servitorul aparținea întru totul stăpânului: zia și noaptea, fără nici un drept: i se dădea de mâncare și i se dădea timp să doarmă pentru a putea munci. Vizitarea soției și a copiilor era rară și numai cu acceptul stăpânului; cu această ocazie își ajuta și familia, pentru a supraviețui până când va reveni din nou.

Când tinerii căutau să învețe o meserie, ei deveneau un fel servitori. Stăpânul îi folosea așa cum credea el. Obișnuit, anumite lucruri aparținătoare meseriei, erau ținute secret de către stăpân. Când ucenicul descoperea câte ceva, nu era mirare ca stăpânul să se uite urât la el: acest ucenic, ca mâine îi va fi un concurent. În unele cazuri, ucenicul se îndrăgostea de fata stăpânului cu scopul ca acesta să poată ajunge în posesia tuturor secretelor meseriei și să poată moșteni întreaga afacere. Ucenicul, ca și servitorul, dormea la stăpân și mâncau la masa lui. Se purtau cu o deosebită grijă și atenție cu toți ai casei și cu tot ce le aparține, numai să poată câștiga încrederea lor.

În urma întâlnirii cu tânărul bogat, Petru L-a provocat pe Domnul: „Iată că noi am lăsat totul și Te-am urmat”. Folosindu-se de același limbaj și de experiențele pe care le trăiește poporul, Domnul i-a răspuns aplicând totul la viața de apostol: „Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să nu fi lăsat casă, sau frați, surori, tată, mamă, sau nevastă, copii, sau holde pentru Mine și pentru Evanghelie și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori maimult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prihoniri; iar în veacul viitor, viața veșnică”.

Un alt obicei al locului de atunci, pe care Domnul Isus l-a folosit, este cel al promisiunii retribuției. Când se pregătea un război, comandantul oștirii promitea că la întoarcerea lor cu victorie, fiecare va primi ca pradă de război exact de două ori cât a lăsat acasă. De exemplu unul avea zece oi, el va primi douăzeci de oi, iar dacă cineva avea doi măgari, va primi patru. Domnul a promis că fiecare va primi de o sută de ori mai mult. Între lucrurile enunțate pe care le lasă pentru El și Evanghelie și cele enunțate la retribuție, diferența nu pare să fie mare. La plecare, omul va lăsa și nevastă și tată, iar la retribuție, toate vor fi de o sută de ori pe cât a lăsat, exceptând aceste două – nevastă și tată, alături de prigoniri. Viața eternă, însă, contrabalansează situația și poate fi socotită ca plata ce merită a fi renunțat la toate cele amintite.

12. Simon leprosul. (Mc.14:3). Majoritatea cititorilor acestei întâmplări știu că leproșii, conform Legii nu aveau voie să viețuiască în societate, întrucât lepra este o boală contagioasă. De la distanță, când doi oameni au dat să se întâlnească, dintre care unul era lepros, el trebuia să strige repetând: „Necurat!” „Necurat!”

În toate națiunile a existat, și poate mai există, obiceiul de a porecli pe alții. Cauzele unei anume porecle pot fi foarte diferite, dar în curând tot satul este de acord cu noua poreclă. Acest Simon nu putea fi lepros. Este posibil ca el să fie unul din leproșii vindecați de Domnul Isus. Dar de asemenea este posibil să fi avut anumite semne pe față, în urma cărora să fie poreclit leprosul. Dar tot atât de bine este posibil ca vreunul din familia lui să fost lepros și în felul acesta toată umbra să fi căzut peste capul casei.

13. Mâncați Trupul Meu și beți Sângele Meu. (Mc.14:22-23). Pe vremea Domnului Isus exista trei dialecte ale limbii aramaice: dialectul nordic, dialectul sudic și cel vestic. Aceste denumiri au fost cunoscute astfel datorită locului geografic de pe teritoriul lui Israel. Dialectul nordic este, de fapt, lingua franca vorbită în imperiul Asiriei, mai apoi cucerit de Babilonieni. Când asirienii au cucerit regia israelită, după ce au strămutat pe evrei în altă parte, în locul lor au adus pe alții care vorbeau limba aramaică. Poporul caldean vorbea un alt dialect aramaic; în timp, caldeenii care au mai rămas s-au strâns în Vestul

țării. Iudeii vorbeau dialectul sudic al limbii aramaice. Au fost robi în Babilon pentru șaptezeci de ani. În acest timp, poporul a uitat limba ebraică. Limba aramaică pe care și-au însușit-o era totuși diferită de limba oficială.

Diferența în pronunțare a cuvintelor a făcut ca galileenii să fie deosebiți cu ușurință. Așa se face că servitoarea de la curtea marelui preot l-a descoperit imediat pe Petru că este galilean. Așa că nu putea fi decât din rândul celor ce au umblat cu Domnul Isus. Între galileenii, ca și între asirienii de atunci, exista un obicei în care se foloseau de limba vorbită. Când cineva voia să ocolească o conversație nedorită, omul se lepăda, se jura și se blestema că nu înțelege ce vrea să spună cel care l-a provocat (cf. Mt.26:74 / Mc.14:71 / In.18:25, 27). Luca (cf. 22:56-60), care nu era iudeu, a descris incidentul, dar nu a sesizat obiceiul galileenilor de a se blesema pentru ca negația să-i fie acceptată ca adevăr.

Toată viața Lui, Domnul Isus a vorbit acest dialect aramaic. De multe ori s-a folosit de obiceiurile poporului și de idiomul aramaic. Un anumit obicei de care s-a folosit era și exagerarea pentru a determina ascultătorii să creadă: „Mi-am mâncat trupul și mi-am băut sângele până am terminat casa asta de construit”. Prin aceasta vorbitorul voia să arate că și-a atins țelul cu mari sacrificii. Domnul Isus a folosit această frază dar cu un scop total diferit. „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu” și „Beți toți din el, căci acesta este sângele Meu, sângele Legământului cel nou, care se varsă spre iertarea păcatelor” sunt exprimări care nu au nimic a face cu exagerarea, ci un mesaj transmis figurativ. Se poate spune că el a mers până la capăt cu riscul Trupului din care și-a vărsat tot sângele. Dar, de asemenea, este oportunitatea ca cei ce-L urmează până la capăt, să se facă una cu El: să fie îngropat împreună cu El (după cum afirmase apostolul Pavel) și să intre sub același Legământ.

14. Condamnatul cu fața acoperită. (Mc. 14:65). Cineva poate fi condamnat la moarte din motive diferite. și poziția preoților este diferită față de cel condamnat funcție de motivul condamnării. În cazul condamnării Domnului Isus Preoțimea, în frunte cu marele preot, L-au condamnat la moarte, în opinia lor, pentru blasfemie. Dacă cineva se dă drept Dumnezeu, sau egal cu Dumnezeu (cf. Ex.20:2-3), este condamnat pentru blasfemie. Omul acesta este necurat, dar nu oricum – cel condamnat la moarte, evident, a păcătuit, dar cel condamnat pentru blasfemie a făcut cel mai grozav păcat. De aceea, preoții aflați în slujbă când trec pe lângă acest fel de om, își înorc fața în altă parte, ca nu cumva să se întineze, văzându-i fața.

Domnului Isus l-au acoperit fața. În felul acesta preoții nu s-ar fi întinat, chiar dacă din greșeală L-ar fi zărit. Acum, cu fața acoperită, au început să-L lovească cu pumnii strigând „Proorocește!”.

15. Miresme la mormânt. Nu se știe cum și de când a existat obiceiul ca mortul să fie vizitat a treia zi. Interesant, este că și printre anumiți creștini există credința asta că duhul omului stă în jurul trupului mort pentru trei zile. Cum Domnul a murit vinerea, a doua zi a fost Sabatul, în care fiecare israelit trebuia să se odihnească. A treia zi, femeile apropiate mortului, vizitează mortul la groapă, aprind ulei în care au fost amestecate mirodenii și ele încep a vorbi cu mortul ca și cum el ar fi viu. A existat credința că el nu poate fi văzut, dar că el vede și aude. Este ultimul contact ce poate exista între mort și cei rămași vii.

Acesta fusese motivul pentru care femeile s-au dus la mormântul Domnului duminică de dimineață. Ele nu au mai folosit miresmele pe care le-au cumpărat fiindcă, spre surprinderea lor, Domnul a înviat.

VA URMA